

животъ, ще цитираме и първата програмна статия изъ в. Знаме, която нататъкъ ще допълнимъ и съ други мѣста изъ неговитѣ писания:

Букурещъ, 7. декември 1874.

Dreptulul de a vorbi aci l'am
de la tèra ear nu de la dumnia
vostra; ve rogu dar sa mi res-
pectati cuvântul!

L. Costin.

„Правото, за да говоря тукъ ми е дадено отъ отечеството ми, а не отъ васъ. Моля ви да ми почитате думитѣ“. Тие думи е изрѣкълъ единъ отъ ромжнскитѣ депутати въ камарата прѣзъ 1872. когато партизанитѣ на правителството подигнаха шуматевица и поискаха да заглушатъ гласа на справедливостта и негодуванията на патриотизма. Тие думи повтаряме и ние днесъ, въ началото на своята журнална кариера, когато Независимостъ, слѣдъ дълга и упорита борба противъ настоящата горчива съдба на нашия народъ, каза своята послѣдняя дума и съ достоинство слѣзе отъ трибуната и когато ние, увѣрени, че посѣяното на нашата народна нива сѣме рано или късно ще принесе своя плодъ, не можахме да отстъпимъ прѣдъ необходимостта да се подкрѣпи идеята за нашето освобождение и се рѣшихме да развиемъ Знамето на нашата революционна партия. „Добрѣ, добрѣ! Но къмъ кого именно отправяте горѣказанитѣ думи на ромжнскитѣ патриотинъ?“ Къмъ васъ, господа, къмъ васъ, отговаряме ние и бързае да се обяснимъ.—Нашитѣ нещастенъ български народъ нѣма камара, нѣма трибуна, отдѣто да изкаже своята воля, своитѣ нужди и своитѣ теглила. Единствено негово сръдство въ това отношение се явява неговата журналистика. Но кой отъ насъ не знае въ какво жалостно положение се намиратъ нашитѣ цариградски вѣстници и каква независна роля е